

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστῇ Σεπτεμβρίου καὶ ἑξῆς,
μ' ἐπιστράτους γεμίζουσιν οἱ δρόμοι.

Χίλια πενήντα δύο καὶ τρακόσα,
καὶ κρίσεως μεγάλης κάζα τόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Σὲ τούτους τοὺς πολέμους, σὲ τούτῃ τῇ φωτειᾷ,
τί δὲν θεωροῦν τὰ μάτια, τί δὲν ἀκοῦν τ' αὐτιά.

Καίσαρας βλέπω γαύρους
Τιτᾶνας καὶ Κορύθαντας,
ἀγρίους Μινωταύρους
σὲ κανονιῶν κιλλίθαντας.

Τὸ Σύμπαν, Περικλέτο,
ξαναφασκέλωσέ το
μὲ λύσσα, μὲ θυμό.

Σὲ τούταις τῆς φωτιάς
ἡκούραις καὶ ἡ ψευτιάς
δὲν ἔχουν τελειωμό.

Καὶ κάνω τίποτ' ἄλλο
μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλο
ἀπὸ τὸ νὰ μαλλώνω
καὶ τὸ νὰ φασκελώνω;

Σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
καὶ ποιός, μωρέ, θὰ μείνη,
ποῦ δὲν θὰ δώσῃ φάσκελα
καὶ μπρούμητα καὶ ἀνάσκελα;

Μέ φάσκελα τραγούδα
τόσαις ψευτοφυλλάδες
καὶ τόσοις Καννιβάλοις.

Μούντζαις καὶ στήν Ἀρκοῦδα,
ποῦ πάλι σὲ μελάδες
μας ἔβαλε μεγάλους.

Ἐμεῖς καλὰ περνούσαμε, βρὲ Περικλῆ κεφάλα,
μὲ τὴν οὐδετερότητα,
μὰ καὶ σχεδίων εἶχαμεν στρατηγικῶν τὰ μάλα
πολλὴν εὐκοιλιότητα.

Ἐμεῖς καλὰ περνούσαμε,
καὶ μέσα σ' τὸ καμίνι
ἐμεῖς ἐκυβερνούσαμε
τὸ κράτος ἐν εἰρήνῃ.

Ἐμεῖς καλὰ περνούσαμε μέσα σ' τοὺς καφενέδες,
μαράζι δὲν ἐθάζαμε,
καὶ ἐκαίνους ἐχλευάζαμε,
ποῦ πᾶνε καὶ σκοτόνονται σὰν παληοκουενέδες.

Ἀκούγαμε τί λέγεται,
ἀκούγαμε πῶς φλέγεται
Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Κι' ἔμεις δὲν ἐπονύσαμε,
κι' ἔμεις καλὰ περνούσαμε
μὲ σκόλια καὶ κρίσεις.

Ἐδῶ ποῦ λές, μηδαμινέ,
εἰρηνικῶς στὸν καφενέ
τὸ Σύμπαν ἀνατρέπαμε.

Ἐδῶ δὲν εἴχαμε καὶ μούς,
ἀκούγαμε τοὺς σκοτωμούς,
ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐβλέπαμε.

Ἐμείς καλὰ περνούσαμε χωρὶς πολέμων πόνους,
ἢ δὲ ζωὴ μας ἢ φαιδρὰ
ἦτο συζήτησις σφοδρὰ
περὶ Διπλῆς καὶ Τετραπλῆς, κι' ἔσθ' ὅτε γιὰ Βαρώνους.

Ἐδῶ δὲν ἐπιστεύαμε
πῶς κόσμος πολεμεῖ,
καὶ μόνο ποῦ νηστεύαμε
συχνάκις τὸ ψωμί.

Ἐμείς δὲν ἐσφαδάζαμε
μέσα σὲ δίνας καὶ δεινὰς
πολέμων ἀγωνίας.

Ἐμείς διασκεδάζαμε
μὲ κρίσεις καθημερινὰς
καὶ μὲ διαφωνίας.

Ἐμείς καλὰ καθόμαστε μέσα στὴν τρικυμία,
καὶ μόνο ποῦ δὲν πλήρωναν τοὺς κράτους τὰ Ταμεῖα,
μὰ κι' ἐκλογαῖς ἐκάναμε στῆς δῆς μας τῆς Ἑλλάδας,
κι' ἔχθραις παληαῖς ἀφήσαμε,
κι' ἔδραϊους ἐψηφίσαμε
καὶ φίλους Τουρκαλάδες.

Ἐμείς καλὰ περνούσαμε μὲ τῆς κοινοτοπίαις,
μὲ τὰ πολιτικά,
καὶ μὲ κατασκοπεῖαις
καὶ κρυπτογραφικά.

Πάντες μᾶς ἐμπιστεύοντο
καὶ μήτ' ἐπιστρατεύοντο
Στρατεύματα καὶ Στόλοι.

Φίλους παντοῦ πετύχαμε,
καὶ μόνο ποῦ δὲν εἴχαμε
γεμάτο πορτοφόλι.

Εἰρήνην διαλαλούσαμε,
κι' ὅλο χαμογελοῦσαμε
γλυκὰ σὰν τὴν Τζοκόντα.

Κανένα δὲν πειράζαμε,
καὶ μόνον ἀγοράζαμε
τὸ κρέας τρεῖς κι' ὀγδόντα.

Εὐδαιμονοῦντες περισσῶς
δὲν ἐπροσέχαμε ποσῶς
μήτε στὸν Ἰωνέσκο.

Καὶ μόνον ὅπου κατ' αὐτὰς
καμπόσους τηλεγραφητὰς
ἐβάλαμε στὸ φρέσκο.

Σάλπιγγες δὲν σημαίναμε
καὶ λουκουμά προσμέναμε
ἀπ' ὅλους τοὺς φιλιτάτους.

Ἦσαν καλὰ τὰ πράγματα,
κι' εἴχαμε μ' ἀνταλλάγματα
τοὺς κόρφους μας γεμάτους.

Ἐμείς καλὰ καθόμαστε χωρὶς οὐρὰ διαβόλου
νὰ μᾶς χαλᾷ τὰ πιάνια,
μὰ μήτε κι' ὑποδρύχια μᾶς ἐσκιαζαν καθόλου,
μήτε κι' ἀεροπιάνια.

Μόνον οὐδατερότης,
τὴν σκούφια μας πετούσαμε
γιὰ τούτη, Περικλέτο.

Σ' ὅλα μακαριότης,
μόνο ποῦ περπατούσαμε
μὲ τρύπιον στιβαλέτο.

B.

Φ. — Ἐμείς, βρὲ Περικλέτο, περνούσαμε καλὰ,
ὅταν τοῦ Ραδοσλάβωφ ἐμπήκαν τὰ μισὰ
τῆς Χαλιμᾶς τελώνια
κι' ἄλλα κακὰ δαιμόνια,
καὶ τοῦπαν: Ραδοσλάβωφ, τῆς Βουλγαρίας καμάρι,
ἐπιστρατεία κάνε καὶ σήκω' στὸ ποδάρι.

Τότε κι' ὁ Ραδοσλάβωφ, ὁ τόσο διαλεκτός,
ὕπαικων εἰς τοὺς δόλους,
καὶ τοὺς ἐντὸς κι' ἐκτὸς
πειρακτικούς διαβόλους,
πανστρατιὰν κηρύττει
κι' ὅλος ὁ κόσμος φρίττει.

Τότε κι' ἡ Βουλγαρία
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ
τὴν λέγχῃ τὴν βαρεῖα
φουκτάνει, στραβοσκελῇ,

Τῆς καλῆς γειτόνισιάς μας, ποῦ μᾶς ἀναψεγγαγκίνει,
κι' ἕνας εὐζωνὸς δικίος μας τελεσίγραφο τῆς δίνει.

καὶ κάνει φασαρία
καθὼς στὸ δεκατρία.

Μεγάλων δαιμονίων μεγάλη πονηριὰ
καὶ τώρα, σὺντροφέ μου,
ἐπὶ ποδὸς πολέμου
βάζει τὴν Βουλγαρία.

Δαιμόνια μεγάλα,
ποῦ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους
φρενήρεις λογονόπους,
κι' ἀντ' ἄλλων βλέπουν ἄλλα.

Κι' αὐτοῦ τοῦ Ραδοσλάβωφ ἐτάραξαν τὴν φύσιν,
κι' εἶδε τὴν Βουλγαρίαν
ἀπόλυτον κυρίαν
καὶ πρὸς Βορρὰν καὶ Νότον κι' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν.

Τὸ κόλπο τὸ μεγάλο
δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο
παρὰ διαβόλου πείραξις.

Καὶ τώρα, συμπολίται,
λένε πῶς ἀπειλεῖται
μὲ τὴν Ἀρκοῦδα οὐρραξις.

Σήκωνά πολεμῆς,
ἐμπήκαμε κι' ἔμεις
σὲ φοβεροὺς μπελάδες.

Κι' ἀκοὺς Τυρταίων στίχους,
καὶ μὲ παιάνων ἤχους
ἤχουν μαχὼν κοιλάδες.

Καὶ μιὰ φωνὴ φωνάζει σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα:
βοήθεια στῆς φαμήλιαις, ποῦ πάλι στὸν Στρατῶνα
πηγαίνουν τὰ παιδιὰ των καὶ βάζουνε χακί,
καὶ τῆς καρδιάς ραγίζουν θρήνοι ἀπαραντικοί.

Βοήθεια καὶ σ' ἐκείνον κι' αὐτὸν τὸν φαμελίτη,
ποῦ φεύγουν τὰ παιδιὰ του
μαζί μὲ τὴν καρδιά του,
καὶ βλέπει σὰν ρημάδι τὸ φτωχικό του σπῆτι.

Βοήθεια σ' ἔρημαις φωλιαῖς,
βοήθεια σ' ὄσαις φαμελιαῖς
δὲν βλέπουν φῶς κανένα.

Παιδιῶν ψυχὰς τονώσετε
καὶ δάκρυα στεγνώσετε
σὲ μάτια βουρκωμένα.

Ὁ Περικλέτος βγάξει μυκηθμό
καὶ ψάλλει μ' ἄλλο μέτρο καὶ ρυθμό.

Π. — Κι' ἐγὼ μέσα σὲ τοῦτον τὸν σάλο,
ποῦ καινούριος ἀρχίζει χορός,
τῆς Ἀρκοῦδας τραγοῦδι θὰ ψάλλω.
εἶναι, φίλοι, χαθὰς θλιβερός.

Ἡ καλή μας γειτόνισσα τώρα
ἐκαθόταν στ' αὐγὰ τῆς κι' ἐκείνη,
κι' ἦτο μία κυρὰ Μανταφιδρά,
ποῦχαν ὅλοι γιὰ τούτη γιγαγκίνι.

Οὐδετέρα περνοῦσε μετὰ ξί, καὶ Διπλαῖς, Τετραπλαῖς τὴν κυττοῦσαν, καὶ τὴν εἶχαν μὴ βρέξῃ μὴ στάξῃ, καὶ τί θέλει συχνὰ τὴν ῥωτοῦσαν.

Ἦτον ὅλων στοργὴ καὶ καμάρι, μὰ στοὺς Ἀγγλοὺς πῶς πῆγαινε κόντρα χθὲς ἀκόμῃ τὸ πῆρε χαμπάρι καὶ τὸ Φόρεῖν Ὁφφίς στὴν Λόντρα.

Τί στοργὴ τῶν Ἑγγλέζων καὶ πόση στοῦ Λεβάντε τὴν πρώτη κυρία, δὲν μποροῦσε κι' ὁ Γκρέϋ νὰ νοιώσῃ γιατί τόση τῆς εἶχε λατρεία.

Κι' ἀφοῦ τόσον πολὺ τὴν εὐνόησε καὶ τῆς ἐψάλαν ὕμνους εὐμόλπους, καὶ τὸ Φόρεῖν Ὁφφίς ἐννόησε πῶς ἐθέρμαινε ὄφιν στοὺς κόλπους.

Ἦ τῶν Ἀγγλῶν πιστὴ φιλενάδα, ὅπου φέμματα κόδει γερά, τὴν ἀκούει πικρὴ πατινάδα πῶς ἐφέρθη πολὺ πονηρά.

Τὴν ἀκούει καὶ τοῦτα καὶ τᾶλλα, τὴν ἀγάπη γιὰ τούτη δὲν κρύβουν, τελεσίγραφα μόνον μεγάλα ὅστις Ἀρκούδας τὴν μούρη τὰ τρίβουν.

**Κι' ὁ σύντροφός του ψάλλει
στὴν ἔδρα ρέμα πάλι.**

Φ. — Βουλγαρία πηδᾷ φρενιασμένη, διαδόσεις ἀκούω καὶ φήμας, καὶ στρατὸς Ἀγγλογάλλων διαβαίνει ἀπὸ γῆ Μακεδόνων δική μας.

Καὶ τὸ κράτος φωνάζει γι' αὐτὸ μ' ἓνα τόνο πολὺ δυνατὸ, καὶ παράπονα δίκαια κάνει καθὸ κράτος οὐδέτερον πάνυ.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἰδρὼν μετὰ τύπους, ὅστις καρδιάς μου προσέχω τοὺς κτύπους, κι' ἐνῶ μ' ὄνειρα πάλι κοιμοῦμαι μιὰ φωνὴ μετ' ἑυπνᾶ καὶ τὰ χάνω, καὶ τοὺς Γάλλους Φαβιέρους θυμοῦμαι καὶ τὸν Τσάιλντ Ἀρδλδ δὲν ξεχάνω.

Τοὺς στρατοὺς μιὰ σκιὰ χαιρετίζει, ποῦ μ' ὁρμὴ ξεπετεῖται ραγδαία, καὶ μετὰ δόξης πνοὴ κυματίζει κι' ἡ γαλάζια τοῦ Γένους Ἰδέα.

Καὶ διαβαίνει στεριαῖς καὶ πελάγη, ἁλυστῆρας τὴν φωνάζουν μητέρα, κι' ἀγρευτοὶ τὴν ὕμνουνε καὶ μάγοι, ποῦ λαμπρὸν ἀνενίζουσιν ἀστέρα.

Γι' αὐτὴν ὕμνους καὶ τὴν ἀνακρούω, γι' αὐτὴν μέλπει Πατρίς ἀναστάσα, Βουλευτῶν παπαρδέλαις ἀκούω καὶ φωνάζω: γκουάρντα ἐπάσσα.

Ἐνωτίζομαι τοὺς καὶ ἐκαίνο, ἀπαντῶ καὶ πολλοὺς Ταρταρίνο, ὅπου ξέρουν καὶ κόβουν τὰ πράσα, καὶ φωνάζω: γκουάρντα ἐπάσσα.

Εἰς τοὺς ἄνδρας προσέχω τοῦ λόγου, καὶ μνηστῆρες πολλοὶ τῆς ἀφύου μπασαβιόλα βαροῦν καὶ γράν κάσσα, καὶ φωνάζω: γκουάρντα ἐπάσσα.

Κι' ἔως ὅτου νάλθῃ τὸ ξημέρωμα ἡ Βουλὴ μας ἀγρύπνησε πᾶσα, κι' εἶδα μούτρα πολλὰ γιὰ σιδέρωμα, κι' εἶπα πάλι: γκουάρντα ἐπάσσα.

**Ἄγγελος ἐξημμένος
φθάνει κατεσπευσμένως.**

Ξαφνικὸ σᾶς ἀγγέλλω μαντάτο, ποῦ μᾶς φέρνει καὶ τὴν ἄνω κάτω. Ὁ Λευτέρης σὰν πρὶν παραιτήθη καὶ κατὰ πληκτὰ μένουν τὰ πλήθη.

Νέα κρίσις τὸν νοῦ μας σαλεύει καὶ κομμάτων βελάζουν ἐρίφια, κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ βασιλεύει μιὰ μεγάλη σιγὴ καὶ κατῆφεια.

Ποία κρίσις κι' αὐτὴ... σὲ καλὸ μας... τώρα πᾶς σταματᾷ τὸ μῆλός μας. Μὰ δὲν πρέπει μ' αὐτὴν νὰ σαστίζετε, κι' ἂν τὸ κάθε μῆλὸς μὲν στάσιμο, γιὰ τῆς μπόραις αὐταῖς ἅς σκοτίζεται ὁποῖος ἔχει κεφάλι γιὰ χάσιμο.

Τώρα πάλι γιὰ κάλπαις σφριγῶ, κρίσιν, Μοῦσα, καὶ νῦν ἀναμάσσα, μὰ μετὰ τοὺς ξυλίνους κι' ἐγὼ ξεφωνίζω: γκουάρντα ἐπάσσα.